

6te Stykke er nævnt 10 Favne. Jeg tillod mig ved Lovens 1ste Behandling at gøre en Bemærkning derom, og jeg mener fremdes og tror, at alle Fiskere, som forstaa sig en Smule derpaa, ville sige ja dertil, at disse 10 Favne ere et Læbælte, hvorved atter en stor Masse Aal vil forsvinde og ingen Mand komme til gode. Aalene komme, som vi vide, i store Stimer, som Regel ville de følge Midtdybden; i de mørke Nætter drage de mod Nord — ifølge deres Instinkt skulle de jo alle mod Nord — og man har opdaget, at i stille Vejr og mørke Nætter saa vil man altid i disse Fiskeredskaber, der ere satte ud midtstrøms, kunne se en Masse Aaleslim i Fiskegarnet, som Aalestimerne have passeret. Nu er det jo saa, at der særlig fiskes godt i Aalegaardene, naar der er Blæst med paa Lands Vind i mørke Nætter. Er der stærk Blæst, f. Eks. Nordvest, kan man være sikker paa, at saa fisker man godt her ovre paa Sjællands- og Fyns Vestkyst. Er derimod Blæsten østlig, fiskes der godt paa Jyllands Østkyst. Det er den Erfaring, man har gjort. Stimerne drives ind mod Land, men, som jeg tidligere har sagt, naar Stimerne mærke, at de ere i Nærhed af Land og styre mod en Aalegaard, søge de at komme ud saa hurtig som muligt og ad den nærmeste Vej, og naar Stimen støder mod Redskabet, løber den først i Aalegaardens Ruser — de kunne jo endogsaa blive saa fyldte, at de sprænges — men den Del, der ikke kommer deri, trækker ind mod Enden af Aalegaarden, altsaa de 10 Favne, og gaar væk. Og efter hvad man kender til Aalenes Liv, komme de aldrig mere tilbage og blive altsaa ingen Mand til Nytte. Altsaa, denne Bestemmelse om de 10 Favne mener jeg skulde tages bort, saaledes at den fri Fisker skulde have Lov til at sætte sine Redskaber umiddelbart op mod Aalegaarden. — Naar der saa i det næste Stykke, altsaa 7de Stykke, siges, at den fri Fisker skal sætte sine fritstaaende Ruser i samme Kompasretning som Aalegaardene, saa er det, naar Bestemmelsen om de 10 Favne skal blive staaende, næsten sikkert, at det er tilfældigt, om den fri Fisker paa den Maade fanger nogle Aal; thi de ville enten komme ind bagfra, fra Bagsiden af hans Redskaber og altsaa ikke kunne fanges deri, eller gaa ud, hvor det 10 Favnes Bælte er. Jeg synes, at ogsaa denne Bestemmelse er noget urimelig; hidtil har dog den fri Fisker haft Lov til at sætte sine Redskaber, hvor han fandt for godt og mente, at der var bedst at fiske. Her giver

man derimod Aalegaardsejeren, Grundejeren, ikke alene Lov til at gaa saa langt ud med sine Aalegaarde, som han kan og vil, men man giver ham desuden Ret til at sige til den fri Fisker, hvor og hvorledes han maa sætte sine Redskaber paa hele det danske Søterritorium. Der gives ingen Undtagelser. Saa snart den fri Fisker vil sætte sine Redskaber, har han at iagttage disse Regler, her ere givne; jeg kan i alle Tilfælde ikke se andet. Og hermed har man egentlig givet hele det danske Søterritorium i Aalegaardsejernes Vold. — Nu kommer saa hertil, som man ser af det 8de Stykke, en større Udvidelse af Aalegaardsejernes Ret. Der staar nemlig her, at hvis Afstanden mellem de to Aalegaarde ingen Steder er over 600 Favne, „gælder endvidere for den saaledes besatte Kyststrækning den Regel, at intet Fiskeri med noget til Fangst af Vandreaal tjenligt Redskab maa drives af andre end Aalegaardsejeren inden for en Linie dragen mellem Aalegaardenes Hovedpæle og 10 Favne uden for denne Linie“. Det vil altsaa sige, at en Grundejer kan stikke Aalegaarde ud og passe paa, at der ikke er over 600 Favne imellem dem, og det kan han gøre paa hele sin Kyst, paa en hel Mil eller hvor lang en Strækning, han nu har, og paa hele dette Territorium har den fri Fisker ikke noget at skulle have sagt, der kan han ikke komme. Paa den Maade giver man Grundejeren et Monopol paa alt det danske Søterritorium. Naar man saa tillige, som jeg sagde, gaar ud fra, at den fri Fisker skal stille sine Redskaber paa den ovennævnte Maade, saa bliver der meget lidt for ham at vente. — I det 9de Stykke er der et andet Punkt, som er mindre væsentligt, men som jeg dog vil nævne. Der tales her om, at Aalegaardsejeren skal udsætte en Hovedpæl og en Inderpæl. Det kan jo være meget rigtigt, men naar der desuden i dette Læbælte bliver tillagt de 250 Favne, hvem skal saa sætte en Pæl der? Der maa jo være en Afmærkning. Her maa der absolut være en Fejl, thi det kan jo ikke være den fri Fisker, der skal gøre det, det maa absolut være Aalegaardsejeren. — I 10de Stykke kommer jo det, jeg nævnte før, at navnlig i Fjorde og Vige, hvor der i det hele taget kan være Tale om at sætte Aalegaarde op og fiske, der kunne Aalegaardsejerne gaa ud, saa langt som de ville, og naar de faa sat deres Aalegaarde, bliver det Ministeren, der skal afgøre, om den fri Fisker overhovedet maa fiske; han kan jo eventuelt helt forbyde den fri Fisker at fiske der.